

Politimestre, at ved den Art Skærmydsler, der opstaa mellem Arbejdere og deres daarlige Kammerater, som have svigtet og af en eller anden Grund ere faldne deres Kammerater i Ryggen, skal denne Betragtning af det brudte Kammeratskab som formildende Omstændigheder saa lidt veje med, at det tværtimod skal være en skærpene Omstændighed, der i saadanne Tilfælde foreligger. Justitsministeren synes derved at give til Kende for Landets Politimestre, at den Synsmaade skal gælde, at de Overfald, der resultere af Raahed, af Lyst til Rov, i Virkeligheden ikke ere saa ondartede som de Overfald, der ere en Følge af et Øjeblikks Forbitrelse, en berettiget Harme, og mangen Gang ogsaa af, at den Mand, der lider Overlast, ved en haanlig og irriterende Adfærd har tirret den, der overfalder, saaledes, at denne har forløbet sig. Vi Socialdemokrater, ja jeg kan sige, Arbejderne i dette Land, kunde sikkert med Grund have ventet af Venstres første Justitsminister, at han i Stedet for de Tanker, han her gør gældende, havde vist en større Forstaaelse af Fagforeningsbevægelsens Natur, at han havde skelnet mellem den værdige og berettigede Harnes Forløbelse og den raa Voldsmands almindelige Pryglelyst. Men her synes den højtærede Justitsminister at ville gøre det til, at de værste af alle Slags Overfald ere dem, som ske i Fagforeningskampen. Jeg ved, at Højre i sine Velmagtsdage vedkendte sig dette, at Fagforeningsmedlemmet, som forløb sig, var mere farligt for Samfundet end den raa Bandit, som for Røvs og Rans Skyld overfalder Folk, og mente, at Arbejderen var farligere end den anden. Og det gør mig ondt at sige, at den højtærede Minister noget nær gør en lignende Opfattelse gældende. Arbejderne havde ventet noget andet af Venstres første Justitsminister end dette, at han raaber paa Politiknippelen i Tilfælde, der som disse dog ikke ere af nogen ondartet Natur. Det, som er sket her fra den højtærede Justitsministers Side, vil sikkert blive husket af vort Lands 90,000 Fagforeningsmedlemmer, husket ved det kommende Valg, og det vil ganske sikkert ikke være det Parti, som den højtærede Justitsminister tilhører, til nogen Gavn. Det, som er sket, er en ny Bekræftelse af den gamle Paastand, at den højtærede Justitsminister trækker Venstre længere og længere til Højre, saa langt, at det maaske en skønne Dag ender i den rene Reaktion.

De Herrer ville maaske trøste sig med, at har Justitsministerens Opførsel vakt Harme i Arbejderklassen og irriteret vore 90,000 Fagforeningsmedlemmer i dette Land, have de Herrer tilbage Arbejderne paa Landet, der ikke ville lade sig afficere af det skete. Men saa vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at dette sikkert vil være grundløst, saa længe vi se de Overfald, der ske paa Arbejderne ude omkring paa Herregaardene, Overfald, som der for nylig var Tale om nede ved Kerteminde, hvor en Herremand overfalddt og skamslog en Karl, og andre Tilfælde, hvor Husbonden skamslaar sin Karl, fordi han efter hans Mening ikke yder Arbejde nok eller har været uefterrettelig. Saa længe Landarbejderne se, at den Art Overfald gaa ret upaatalte hen, og at Justitsministeren ganske rolig ser til, medens han er paa Benene, naar det gælder den anden Art Overfald her inde i Byen, skal dette huskes.

Der er dog i Ministerens Tale et Lyspunkt, skønt jeg tror, at Lyspunktet er en Forløbelse fra den ærede Ministers Side. I Rigsdagstidende Sp. 406 siger den højtærede Justitsminister, at han erkender, at Pastor Dyekjær som Formand for et Arbejderforbund havde den samme Ret som Formænd for andre Arbejderforbund til, naar de fandt, at det offentliges Hjælp var fornøden, at paakalde Justitsministeriets Assistance. Det glæder mig, hvis det ikke er en Forløbelse fra den højtærede Justitsministers Side, thi er der nogen Maade, hvor den ærede Justitsminister kunde gøre Gavn, er det ved at være lydhør overfor Arbejdernes berettigede Klager. Den højtærede Justitsminister siger andetsteds, at han vil sørge for, at saavel de, der ville strejke, som de, der ikke ville strejke, kunne være i Fred. Maa jeg da sige til den ærede Justitsminister: Nu vel, skaf Fagforeningerne og deres Medlemmer den for dem og deres Udviklingskamp nødvendige Ret til at strejke. Dette sker i Virkeligheden ikke. Skaf os Retten til at publicere vore Strejkebeslutninger, vore fuldstændige lovlige Beslutninger om, at Arbejdet bør standses eller er blevet standset der eller der. Skaf os den Ret tilbage, som Landets Domstole have fortolket bort saaledes, at det er blevet straffbart, naar Arbejderne publicere deres i øvrigt uangribelig lovlige Beslutninger om Strejker. Skaf os vor Ret tilbage til at paavirke og til at tale med de Folk, der lade sig lokke til at spille Forrædere og optræde som Strejkebrydere. Forholdet er jo saadan, at en strejkende Arbejder næsten ikke kan